

Kovács Éva Margit¹

Visszaemlékezések egy ÁF-es naplójából

2004. ősz

Ez az első hónapom gólyaként az ÁF-en. Ma is hajnali fél kilencre kellett órára mennem. Ahogy álmosan beszálok a Ménesi úti liftbe, a záródó ajtót valaki szétfeszíti, és csengő orgánumával „Csókolom!”-ja zengi be az egész teret. Tanár úr Kánai Mariann tanárnővel a Margit-szigeti futásról cserél eszmét. Erre hegyezem a füleimet. Mikor kiszálok a liftből, jól megnézem magamnak, hogy ki is ez a „kemény csávó”, aki fut.

2005. ősz

Első szemináriumi óra gazdasági közigazgatás tantárgyból. Ez a Neptun megint ledobott, így nem tudtam felvenni a szemináriumot Imre Miklós tanár úrhoz. Nem érdekel. Én innen nem mozdulok. Akkor is Tanár úrhoz fogok járni, ha fene fenét eszik is. Igazi úriember. Olyan lazán és elegánsan tudja előadni még a munkanélküliek támogatási rendszerét is. Nem vész el a jogszabályok kicsinyes részleteiben. Nagyívűen mesél, és olyan könnyedén dekázik az ismeretlen kifejezésekkel, mint mikroprudenciális felügyelet, anticiklikus tőkepuffer vagy rendszerszintű likviditási kockázat, akár Ronaldo a Real Madrid-meccseken a csatársorban.

2006. december

A dolgozók a kari karácsonyon együtt ünnepelnek a Ménesi úton. A dékán úr felkérésére *ad hoc* összeállt hallgatói kórus az étterem előtt toporog. Zongorán kísér Lantos Ottó tanár úr. Az utóbbi hetekben esténként a kollégiumi társalgóban

¹ Egyetemi adjunktus, Nemzeti Közszerződési Egyetem Államtudományi és Nemzetközi Tanulmányok Kar Lőrincz Lajos Közigazgatási Jogi Tanszék.

vagy a HÖK-szobában folyt lázasan a próba. Mindjárt kezdünk. Ott ül Török professzor, meg a rettegett Máthé Gábor és Rác Lajos professzor urak. Jaj! Ari Ildikó tanárnő viszont most is nagyon kedves, mosolyog, biztat. Kőhalmy Laci bácsi már hangolja a mikrofonokat. Előlép Imre Miklós dékán úr, és biztosítja a közönséget, hogy csak „egy rövidke másfél órás ünnepi köszöntővel készült”. Lantos tanár úr belecsap a billentyűbe, és megszólal a „Csendes éj”. Ez az első, hagyományteremtő hallgatói kari karácsonyi műsor az ÁF-en.

2007. október

A Ménesi úton a sátorban berobban a „Részegen ki visz majd haza?”. A színpadon a Bikini, a nézőtéren pedig az ÁF-es oktatók és hallgatók, a szarlati táncos-lányok és fiúk Szasával az élen, no meg az évtizedes barátaink, a ludwigsburgiak Péter bácsival. 30 éves lett az ÁF!

2007. május

Bárdi tanár úr már dél óta készíti a bográcsot a babgulyához. Ez a Magyary szak-kollégiumi kirándulás elmaradhatatlan kelléke itt, Tatán. A lányokkal hámozzuk a krumplit, daraboljuk a húst, a fiúk pedig a frissítőfelelősök. Hahaaa, begördül végre a fekete kocsi! Megjött Dékán úr néhány üveg remek Gere kíséretében. Lazába vágta magát. Farmerdzseki, farmernadrág, tisztára, mint a srác Újpestről!

2009. május

Összefolyó paragrafusjelekkel, tucatnyi tétellel, a földön tornyosuló könyvkupacokkal küzdök. Holnap záróvizsga. Bárcsak volna még egy napom! Öt év alatt kénytelen voltam belátni, hogy sem az ima, sem a tétekszámjósítás, sőt még Dezső, a kollektív szerencsehozó malac sem segít ki soha a vizsgán, akárhogy is szorítottam a fülét. És holnap pont az Állig Tanszék előtt lesz a vizsga. Ott lesz Dékán úr is a bizottságban. Holnap sikerülnie kell! Bizonyítanom kell.

2009. szeptember

Elkezdtem az egyetemen dolgozni. Első órám előtt ásványvizes palackomba kapaszkodva, feszengve állok jobb lábamról a balra, majd balról a jobbra.

Ez a hatodik évem az ÁF falai között, mégsem érzem most azt a könnyed rutint és felhőtlen magabiztosságot, mint mikor a gólyák élén mezítláb roptam a gólyatáncot, vagy mikor a kollégiumot vettük be a pizzamaparti helyszínékként. Ez most egy más szerep. Előtuduló emlékekből egy jól ismert, biztató férfihang ránt ki: „Kovács Tanárnő?” Miklós az, már mint tanszékvezetőm és kollégám.

Talán az előbb megidézett emlékfoszlányok egy nagy hírű intézmény kisszerű eseményeinek tűnnek, és Imre Miklós munkásságáról emlékezve magasztosabb lenne a közigazgatási életpályamodellről, az élethosszig tartó tanulás vagy a kompetenciafejlesztés fontosságának gondolatairól írni. Viszont a felidézettekhez hasonló epizódokból, élettörténetekből nőtt ki az intézmény hírneve és az a nehezen megfogható „corvinusos”, „ÁF-es” vagy „NKE-es” tudat, amelyeknek Imre tanár úr építőmestere és tartóoszlopa.

Kedves Miklós! Kedves Rektorhelyettes Úr, Dékán Úr, Tanár Úr!

Nagyon hálás vagyok Neked, hogy az utóbbi két évtizedben annyit tanulhattam tőled: oktatómtól, mentoromtól, témavezetőmtől, kollégámtól és talán mondhatom, hogy barátomtól. A tananyag nem állt meg az állam gazdasági szerepvállalásának vagy a kormányzati koordinációnak a téziseinél. Íme a kurzuslista egy szelete, amit tőled tanultam:

- Emberség, empátia, odafordulás és szociális érzékenység.
- Mindig tudj (magadon is) nevetni, és nem kell magadat, sem az életet túl komolyan venni!
- Elegánsan éld az életet!
- Szerénység. Nem hivalkodsz, nem dicsekszel. Előbb dicséred meg a kollégáidat, mintsem a magad érdemeit listáznád.
- Légy úriember!
- Az élet szeretete és élvezete: a jó vörösbor és a latinos virtus.
- Törődés és hűség. Az emberi kapcsolatok ápolása és az intézmények, eszmék iránti elkötelezettség.
- Kitartás és küzdés. A munkában és sportban is.
- Örökké keresd a kihívásokat, azaz ne hátra tekints, hanem mindig az új célok felé, előre!

Nagyon várom a további közös élményeket, beszélgetéseket Veled!

Folyt. köv.